

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: Město Horažďovice se sídlem Horažďovice, Mírové náměstí 1, IČ 00255513, zast. JUDr. Petrem Kubešem, Ph.D., advokátem se sídlem Klatovy, nám. Míru 65, proti žalovanému: Český telekomunikační úřad se sídlem Praha 9, Sokolovská 58/219, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.12.2009, č.j. 87 040/2009-603,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno usnesení Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro západočeskou oblast (dále též prvoinstanční správní orgán) ze dne 17.8.2009, č.j. 31465/2009-634/IX. vyř., o ustanovení opatrovníka účastníkovi řízení, kterým je paní M. K., bytem dle evidence obyvatel H., ve věci sporu o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu elektronických komunikací mezi osobou vykonávající komunikační činnost, kterou je společnost UPC Česká republika a.s., se sídlem Závěšova 5, 140 00 Praha 4, IČ 00562262, a účastníkem služby elektronických komunikací paní M. K., podle § 122, § 123 odst. 1 a § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen zákon o elektronických komunikacích) ve znění pozdějších předpisů, a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgán prvního stupně odůvodnil své rozhodnutí odkazem na ust. § 32 odst. 2 písm. d), odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), kdy uvedl, že se mu nepodařilo paní M. K. doručit na poslední známou adresu a že ani dalším (blíže nijak nespecifikovaným) úředním šetřením nezjistil jinou adresu jmenované. Bez dalšího odůvodnění pak uzavřel, že žalobce shledal jako osobu vhodnou k výkonu funkce opatrovníka. Až žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí popsal, jak a kde všude bylo po pobytu paní M. K. pátráno, nicméně dospěl ke stejnému závěru, že právě žalobce je tím nejvhodnějším opatrovníkem. Žalovaný v něm totiž vidí veřejnoprávní korporaci, která má dostatek personálních i materiálních zdrojů, která má za úkol ze zákona o obcích hájit zájmy občanů a která nemá zákonný důvod funkci opatrovníka odmítnout. S tím žalobce nesouhlasil a tvrdil, že se opatrovnictví musí dít striktně na základě dobrovolnosti a reálné možnosti a připravenosti ustanoveného opatrovníka funkci přijmout a bez újmy na svých vlastních právech ji řádně vykonávat. K tomu poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 3267/07 či usnesení IV. ÚS 2052/08 s tím, že sám zákonodárce reagoval na tuto judikační shodu novelizací ust. § 29 odst. 4 o.s.ř., kam vložil zákonem č. 7/2009 Sb. klauzuli, že opatrovníkem pro účely občanského soudního řízení lze (kromě advokáta) ustanovit výhradně jen osobu, která s tím souhlasí. Pro oblast správního řízení sice zůstala dosud v platnosti úprava obsažená v ust. § 32 odst. 4 správního řádu, ale i ta hovoří o „závažných důvodech, které mohou vést k účinnému odmítnutí ustanovení opatrovníkem“, jakož i o pravidlu, že „opatrovníkem nelze ustanovit osobu, o níž lze mít odůvodněno zato, že má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance“. Žalobce již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně jasně uvedl, že odmítá ustanovení opatrovníkem a také, že reálně očekává majetkové sporu mezi ním samotným a paní M. K., což naprosto vylučuje jeho nestrannost při výkonu funkce opatrovníka. S věcí, v níž byl žalobce opatrovníkem ustanoven, nemá žádnou souvislost, takže ani z tohoto pohledu nelze „vhodnost“ žalobce jako opatrovníka dovodit. Odkaz na § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen zákon o obcích) rovněž není na místě, neboť se jedná o soukromoprávní sféru působení obce jako právnické osoby, nikoliv o povinný výkon státní správy. Podle žalobce si správní orgány obou stupňů svými rozhodnutími zjednodušily svou situaci a odstranily své procesní těžkosti volbou opatrovníka, u něhož předpokládaly nejmenší tendenci se bránit, nerespektovaly daný skutkový stav a postupovaly v rozporu se svými zákonnými povinnostmi.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že ve smyslu § 32 odst. 4 správního řádu se souhlas osoby se svým ustanovením opatrovníkem nevyžaduje ani nepředpokládá a tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud ji v tom nebrání závažné důvody. Zjišťování předchozího souhlasu nepřichází v úvahu, neboť opatrovník se ve správním řízení ustanovuje usnesením, jakožto rozhodnutím procesní povahy bez předchozího projednání s účastníky řízení. Povinnost obce přijmout funkci opatrovníka judikoval Ústavní soud ve svém nálezu sp.zn. II. ÚS 27/2000 ze dne 2.7.2001. Požadavek na provádění vlastního rozsáhlého šetření hraničícího až s detektivní činností na území celé republiky ze strany správního orgánu je nerealistické a jeho splnění je mimo možnost žalovaného. Ten může provádět šetření pobytu účastníka neznámého pobytu jen prostřednictvím nástrojů, které mu zákon dává k dispozici, tj. centrální evidence obyvatel, přičemž přístupná je pouze informace o nahlášeném trvalém pobytu samotného účastníka, šetření u Generálního ředitelství vězeňské služby ČR. Obě tyto možnosti správní orgány využily, ostatní subjekty, včetně Policie ČR, nemají povinnost

poskytovat žalovanému součinnost a také ji zásadně neposkytují. Žalovaný si je plně vědom skutečnosti, že vhodnost zvolené osoby opatrovníka je třeba vždy posuzovat v první řadě v kontextu každého jednotlivého případu a že obec je na místě ustanovit opatrovníkem až po vyčerpání možností, ustanovit jím jinou osobu, zejména z okruhu příbuzných a po prošetření všech informací pro zjištění pobytu osoby, které má být opatrovník ustanoven. Za situace, kdy žalovanému není známa adresa trvalého pobytu účastníka ani jiná vhodná osoba pro ustanovení opatrovníka, je volba obce zcela logickou volbou, která nejlépe zajistí hájení práv účastníka. Žalobce, ačkoliv vystupuje jako soukromoprávní subjekt, nemůže popřít vztah mezi obcí a jejími občany. Žalovaný ustanovuje obce opatrovníkem pouze v případech, kdy rozsah, povaha řešených otázek a celková složitost případu nepředstavuje pro opatrovníka nadměrnou zátěž či nutnost důkladného právního posouzení. Lze se důvodně domnívat, že sám řádný výkon funkce opatrovníka by žalobci zabral pouze zlomek času a energie ve srovnání s časem, který musel vynaložit v rámci své obrany před jeho ustanovením. Žalovaný nepochybuje o tom, že je možnost opatrovníka do důsledku hájit zájem účastníka a není mu známa skutečnost, která by mu v tom bránila. Činnost opatrovníka ve sporném řízení spočívá v především v hájení procesních práv opatrovance a zajištění možnosti uplatnění obecných prostředků ochrany jeho práv. Žalobce v průběhu správního řízení nikdy netvrdil, že by evidoval pohledávku za opatrovancem a patrně tomu tak není ani nyní, neboť lze předpokládat, že by se o tom zmínil. Potenciální možnost vzniku konfliktu zájmu připadá v úvahu u všech osob, které potenciálně připadají v úvahu jako osoby vhodné k výkonu funkce opatrovníka. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 32 odst. 2 písm. d), odst. 4, odst. 7 správního řádu v rozhodném znění správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. (4) Opatrovníkem správní orgán ustanoví toho, u koho je osoba, již se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo jinou vhodnou osobu. Tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. Opatrovníkem nelze ustanovit osobu, o níž lze mít důvodně za to, že má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance. (7) Nedbá-li opatrovník o ochranu práv nebo zájmů opatrovance nebo lze-li mít důvodně za to, že opatrovník má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance, správní orgán usnesením zruší předchozí ustanovení opatrovníka a ustanoví opatrovníkem někoho jiného.

Podle ust. § 2 odst. 2 zákona o obcích v rozhodném znění obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem.

Podstatou sporu je posouzení, zda žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, postupoval v souladu se zákonem, když jako opatrovníka osobě neznámého pobytu ustanovil žalobce, tj. obec, kde má opatrovanec paní M. K. dle evidence obyvatel poslední trvalé bydliště.

Žalobce v podané žalobě namítal, že s ustanovením opatrovníkem ve smyslu ust. § 32 odst. 2 písm. d), odst. 4 správního řádu nesouhlasí, s věcí, ve které byl ustanoven, nemá žádnou souvislost a ustanovení opatrovníkem odmítá, neboť reálně očekává majetkové spory mezi ním samotným a opatrovancem, což naprosto vylučuje jeho nestrannost při výkonu funkce opatrovníka. Podle žalobce správní orgány porušily povinnost řádně zvážit a respektovat daný skutkový stav, zjednodušily si situaci a odstranily své procesní těžkosti na úkor žalobce, který se nepovažuje být povolán k výkonu funkce ani podle § 2 odst. 2 zákona o obcích, neboť toto ustanovení hovoří o čistě soukromoprávní sféře působení obce jako právnické osoby, nikoliv o povinném výkonu státní správy. Ve své obraně poukazoval na rozhodnutí Ústavního soudu I. ÚS 3267/07 a IV. ÚS 2052/08.

K tomu z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření k žalobě vyplynulo, že Společnost UPC Česká republika podala dne 1.4.2009 k ČTÚ návrh na zahájení správního řízení ve věci povinnosti účastníka řízení M. K., zaplatit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektrických komunikací (č.j. 31465). Vyrozumění o zahájení správního řízení (č.j. 31465/2009-634 ze dne 11.5.2009) se M. K. nepodařilo doručit na shora uvedenou adresu trvalého pobytu s tím, že na této adrese je podle sdělení poštovního doručovatele neznámá. Vyrozumění o zahájení správního řízení (dále též vyrozumění) bylo M. K. zasláno též na další známou adresu : P., ze které se vrátilo s poznámkou poštovního doručovatele, s poznámkou, že se odstěhovala. Další vyrozumění bylo M. K. zasláno na adresu P., které se vrátilo s poznámkou poštovního doručovatele, že se odstěhovala bez udání adresy. Dotazem ze dne 25.5.2009, č.j. 31465/2009-634/IV.vyř. žádal správní orgán I. stupně centrální evidenci obyvatel o sdělení místa jejího pobytu, případně, zda evidují změnu nebo jiné znění jména, příjmení, popřípadě úmrtí pro účely správního řízení. Z odpovědi tohoto úřadu (ze dne 25.5.2009) vyplynula adresa H., na kterou ČTÚ již M. K. obesílal. Podáním ze dne 25.5.2009, č.j. 31465/2009-634 V.vyř. správní orgán I. stupně znovu zaslal vyrozumění M. K. na adresu trvalého pobytu, zásilka se vrátila s poznámkou poštovního doručovatele, že na uvedené adrese neznámá. K dotazu prvoinstančního správního orgánu ke Generálnímu ředitelství vězeňské služby ČR centrální evidenci vězňů, tento úřad sdělil, že M. K. není ve výkonu vazby nebo trestu odnětí svobody na území ČR. K podání ze dne 16.6.2009, č.j. 31465/2009-634/VII.vyř. a sice k žádosti o sdělení pobytu a dalších údajů o účastníkovi správního řízení sdělil Městský úřad H., odbor správní, že paní M.K. má trvalý pobyt na ohlašovně, tj. H. Žádné změny ve jméně a příjmení nezaevidovali a o jejím pobytu jim není nic známo. Dotazem u Městské policie, H. ze dne 21.7.2009, č.j. 31465/2009-634/VIII.vyř. správní orgán I. stupně zjistil, že M. K. na adrese H., nebydlí od 9.11.2005, kdy byla přehlášena na Městský úřad v H. s tím, že zřejmě v tomto období odešla za svým synem na adresu P. (sdělení Městské policie H. ze dne 23.7.2009).

Na to správní orgán I. stupně přistoupil k vydání usnesení ze dne 17.8.2009, č.j. 31465/2009-634 IX.vyř. (prvoinstanční správní rozhodnutí), kterým podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu M. K. ustanovil opatrovníkem žalobce s odůvodněním, že se mu nepodařilo dostupnými prostředky zjistit adresu její ani osob blízkých, přičemž M. K. je bytem dříve, H., nyní H., a je neznámého pobytu v řízení, v němž jí má být uložena povinnost jako účastníkovi telekomunikační služby ve sporu mezi UPC Česká republika a.s. a M. K. o plnění povinnosti k peněžitému plnění za poskytnutou službu mezi osobou vykonávající komunikační činnost a M. K. Vyrozumění o zahájení správního řízení a usnesení o ustanovení opatrovníka bylo oznámeno veřejnou vyhláškou vyvěšenou dne 18.8.2009, sejmoutou 3.9.2009.

Proti tomuto usnesení podal žalobce rozklad (podání ze dne 25.8.2009, došlé prvoinstančnímu správnímu orgánu dne 26.8.2009), kde nesouhlasil s ustanovením opatrovníkem s tím, že M. K. má jako údaj o místu trvalého pobytu uvedeno město H., z tohoto důvodu tj. trvalého pobytu je poplatníkem místního poplatku podle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích a dle obecně závazné vyhlášky města H., je proto velmi

reálné, že se M. K. dostane do prodlení s úhradou tohoto či jiného místního poplatku a je zde tedy konflikt zájmů mezi žalobcem a opatrovancem, neboť žalobce je potencionálním věřitelem opatrovaného, který bude povinen po M. K. jako dlužníkovi vymáhat dlužné místní poplatky.

O rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým po projednání v rozkladové komisi rozklad zamítl s tím, že úředním šetřením se nepodařilo zjistit adresu, kam by bylo možné M. K. doručovat a správní orgán I. stupně tak v souladu s § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu město H. opatrovníkem ustanovil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný podrobně popsal provedená zjištění s tím, že jiné relevantní údaje nebyly správnímu orgánu I. stupně sděleny. Žalovaný přisvědčil skutkovým zjištěním a právnímu závěru prvoinstančního správního orgánu a dospěl k závěru, že za situace, kdy není znám pobyt M. K. ani jiná vhodná osoba, kterou by bylo možné ustanovit jí opatrovníkem, je volba opatrovníka jako veřejnoprávní korporace, na jejímž území se nachází poslední známé bydliště M. K. logickou volbou a ČTÚ má všechny důvody se domnívat, že tato volba opatrovníka nejlépe zajistí hájení práv a oprávněných zájmů opatrovance. Opatrovník, jakožto město, má zcela nepochybně lidské i materiální zdroje a především zaměstnance disponující dostatečnými odbornými znalostmi, které umožní řádné hájení zájmů opatrovance, přičemž závažné důvody dle § 32 odst. 4 věta druhá správního řádu, bránící mu funkci přijmout, nebyly správní orgány shledány. Povinnost přijmout funkci opatrovníka vyplývá z § 32 odst. 4 správního řádu, kdy nejde o porušení principu, dle kterého mohou být povinnosti ukládány pouze na základě zákona a v jeho mezích. K tomu žalovaný poukázal na § 2 odst. 2 zákona o obcích, podle kterého obec pečuje o potřeby svých občanů, přičemž právo na spravedlivý proces je nepochybně potřebou jednou ze základních. Obec, která byla ustanovena opatrovníkem účastníkovi řízení, má možnost podle § 79 odst. 4 správního řádu uplatnit náhradu nákladů, které jí v souvislosti s výkonem opatrovníka vznikly. Námitku konfliktu zájmu stran dluhu M. K. z neplacení místních poplatků žalovaný odmítl s tím, že se jedná o hypotetickou možnost, která zatím nenastala.

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán I. stupně dostatečně zjišťoval faktický pobyt M. K. a využil k tomu všech dostupných prostředků a databází, které mu zákon umožňuje. Žalobcův poukaz na nálezy Ústavního soudu I ÚS 2052/08 neobstojí, neboť i když v prvostupňovém správním rozhodnutí není podrobně uvedeno, jaká konkrétní zjištění a s jakým výsledkem správní orgán I. stupně při pátrání po pobytu M. K. činil, je podle obsahu spisového materiálu, kde jsou jednotlivé dotazy a žádosti k jednotlivým státním orgánům a úřadům obsaženy, zjevné, že na základě těchto podkladů žalovaný procesní pochybení prvoinstančního správního orgánu napravil, když v odůvodnění svého rozhodnutí procesní postup prvoinstančního správního orgánu při zjišťování místa pobytu M. K. podrobně popsal. K tomu soud podotýká, že na rozhodování správních orgánů je třeba hledět jako na jeden celek. Soud proto k tvrzení žalobce, že si správní orgány obou stupňů zjednotily situaci, odstranily své procesní těžkosti a porušily povinnost zvážit a respektovat daný skutkový stav, jakož i tvrzení, že postupovaly v rozporu se zákonnými povinnostmi uvádí, že z rozhodování správních orgánů obou stupňů je nadevší pochybnost patrná, že faktický pobyt opatrovance M. K. zjišťovaly dostatečně a není jim v tomto ohledu co vytknout. K poukazu žalobce na rozhodnutí Ústavního soudu I ÚS 3267/07 soud uvádí, že toto rozhodnutí Ústavního soudu se týká ustanovení opatrovníka v občanském soudním řízení, které se řídí jinou procesní normou, již je občanský soudní řád (o.s.ř.), nikoliv správním řádem. Kromě toho se jednalo o ustanovení opatrovníkem zaměstnance ČTÚ. V projednávané věci správní orgány obou stupňů učinily všechny dostupné kroky ke zjištění pobytu M. K., jakož i osob blízkých, zabývaly se otázkou kolize zájmů mezi žalobcem a M. K. a právem došly k závěru, že možný budoucí spor mezi opatrovníkem a opatrovancem nelze v této fázi řízení zohlednit, neboť

taková situace ještě nenastala. Nelze tak přisvědčit tvrzení žalobce o minimální aktivitě ČTÚ ke zjištění skutečného místa pobytu a formálnosti jeho postupu, jak tomu bylo ve věci sp. zn. I. ÚS 3267/07. Naproti tomu soud vyšel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též NSS) ve věci č.j. 8As 22/2011-78 ze dne 27.9.2011, podle kterého ustanovení opatrovníka podle § 32 odst. 4 správního řádu z roku 2004 není podmíněno předchozím souhlasem ustanovované osoby, a dále, že obec může být podle konkrétních okolností toho kterého případu považována za vhodnou osobu pro ustanovení opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 4 téhož zákona. Také podle stanoviska zdejšího soudu správní řád nevyžaduje souhlas osoby, která má být jako opatrovník ustanovena, pokud jí v tom nebrání závažné důvody (§ 32 odst. 4 správního řádu) a tato je povinna funkci opatrovníka přijmout. Za takové závažné důvody je třeba považovat vnější okolnosti, které brání opatrovníkovi ve výkonu funkce, nikoliv nevůli opatrovníka takové pověření vykonávat. Zajišťování předchozího souhlasu osoby ustanovované opatrovníkem není nutné a správní řád jej nepředpokládá. Analogie s občanským soudním řádem je s ohledem na zvláštní právní úpravu správním řádem vyloučena. Prostý nesouhlas žalobce jako opatrovníka tedy nemůže být důvodem k jeho neustanovení podle § 32 odst. 2 písm. d), odst. 4 správního řádu. Byť lze ve správním řízení správnímu orgánu doporučit, aby postoj osoby, kterou hodlá ustanovit opatrovníkem osobě neznámého pobytu, zjišťoval, je třeba zdůraznit, že správní řád souhlas opatrovníka s ustanovením do funkce jako zákonnou podmínku neklade a jeho stanovisko tak předem zjišťováno být nemusí. Podle rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp.zn. II. ÚS 27/2000 ze dne 2.7.2001 má být s obcí při ustanovování opatrovníkem jednáno jako s každou fyzickou osobou. Obec tak může být podle konkrétních okolností věci považována za vhodnou osobu ve smyslu § 32 odst. 4 správního řádu. K nesouhlasu žalobce s poukazem žalovaného na § 2 odst. 2 zákona o obcích a tvrzení, že obec není ani zákonem povolána ani ze své podstaty určena k poskytování služeb jednotlivým osobám v konkrétních právních věcech a že naopak výkon funkce opatrovníka osobě, kterou obec musí při hájení majetkových zájmů většiny volat k plnění jejich povinností, je zřejmou kolizí zájmu i pravomocí, soud uvádí, že kolize mezi zájmy opatrovníka a opatrovance nebyla v průběhu správního řízení zjištěna a její existenci ke dni rozhodování soudu netvrdil ani žalobce. Hypotetická možnost, že ke kolizi v budoucnu dojde řeší zákonodárce v ust. § 32 odst. 7 správního řádu. Do doby, než tyto skutečnosti nastanou, k nim nelze přihlížet.

Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem a soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. července 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.